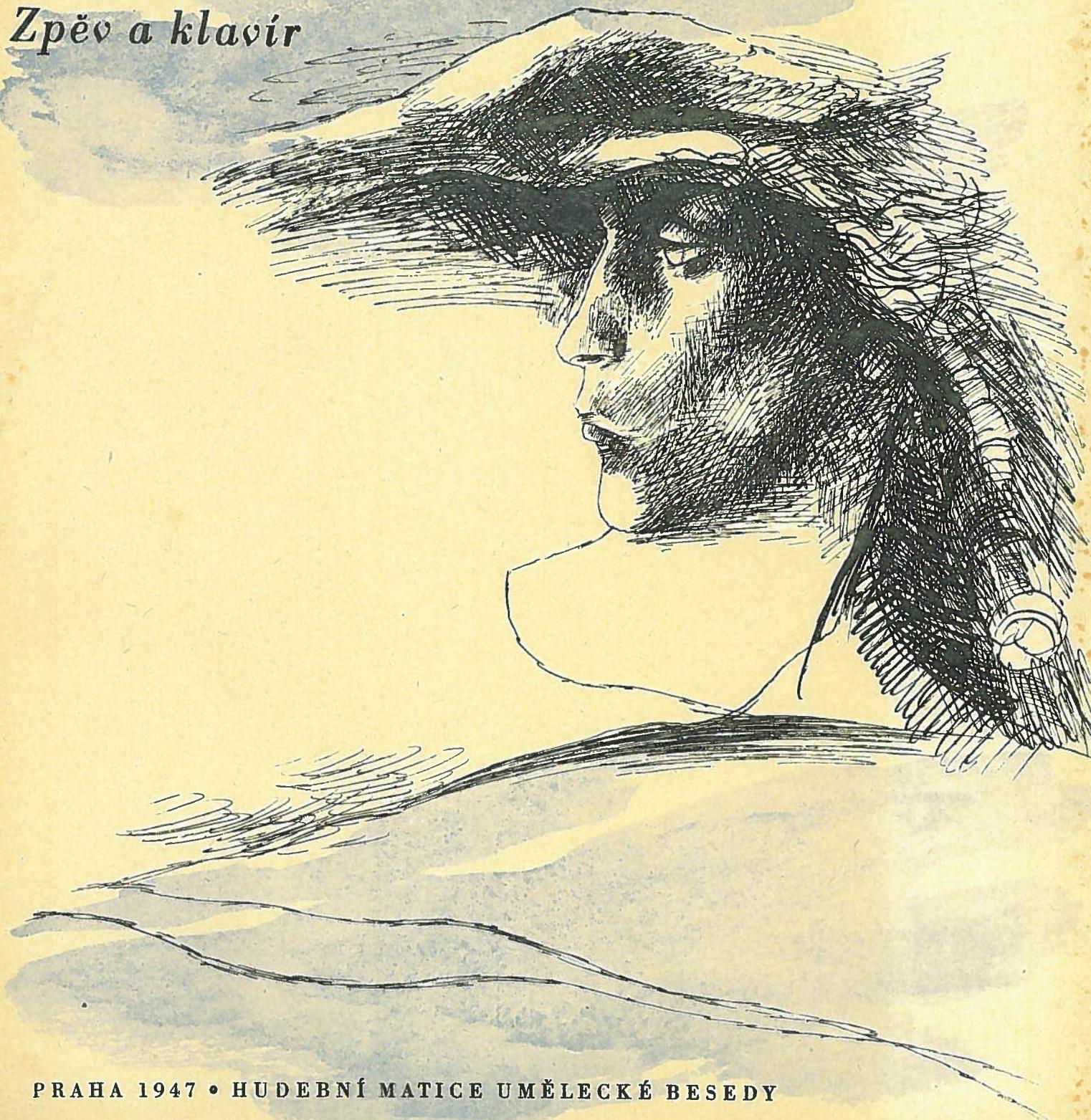

Vítězslava Kaprálová (op. 14)

Sbohem a šáteček

Zpěv a klavír

Vítězslava Kaprálová

(op. 14)

Sbohem a šáteček

pro sólový hlas s orchestrem

na slova Vítězslava Nezvala

Zpěv a klavír

PRAHA 1947 • HUDEBNÍ MATICE UMĚLECKÉ BESEDY

LOAC
80

Ve Vítězslavě Kaprálové (* v Králově Poli 24. ledna 1915, † v Montpellier 16. června 1940) ztratila česká hudba jeden z nejzajímavějších talentů nejen své doby, nýbrž vůbec. Třebas zemřela sotva 25letá, přece jen zanechala dílo, o kterém nelze říci, že by bylo jen příslibem. Naopak, 25 číslovaných skladeb, jež napsala za necelých deset let kromě řady dalších, nečíslovaných, dokládá velmi průkazně mimořádnou a plodnou tvůrčí sílu a ovšem i mimořádnou píli. Co však tu důležitějšího, je harmonicky vyváženým celkem, jenž nezajímá jen proto, že jej psala žena, ale hlavně a především pro své nevšední hudební a myšlenkové hodnoty. Hudební projev Vítězslavy Kaprálové, vždy moderně orientovaný a rozvíjející myšlenku s mužskou určitostí i ženským vnušením, nemá nikdy obvyklé znaky projevu komponujících žen, ale potvrzuje všude, že pravdu měla skladatelka, když o sobě rozhodně prohlásila: „Já nejsu žádný talent ženské ale chlapsek.“

Hudební vývoj Kaprálové byl ovlivněn již tím, že jejím otcem byl hudební skladatel a pedagog Václav Kaprál, třebas on sám do rozvoje mladého talentu nijak nezasahoval. První školení jí dala brněnská konservatoř, kde navštěvovala skladatelské oddělení Viléma Petrželky a dirigentské Zdenka Chalabaly. Vlastní uznání a zformování přirozeného hudebního nadání dalo jí studium na mistrovské škole Vítězslava Nováka, s níž soudobě studuje dirigování u Václava Talicha a později, za studia v Paříži, na ni velmi silně zapůsobí Bohuslav Martinů. V době konzervatorního studia komponuje nejprve klavírní *Suite en miniature*, později orchestrovou, aby pak přes *Smuteční porchod* pro klavír, *Legendu* a *Burlesku* pro housle a klavír, *Dvě písň na slova R. Bojka*, cyklus písni *Jiskry z popela* a konečně klavírní *Sonatu appassionata* došla k své nejvyšpělejší skladbě tohoto období, svému *Klavírnímu koncertu*, jehož první větu v roce 1936 absolvovala jako skladatelka i dirigentka. Skladby vzniklé za studia u V. Nováka zahajuje pozoruhodně řešený *Smyčcový kvartet*, následují *Tři klavírní kusy*, z nichž *Groteskní passacaglia* byla poctěna cenou v soutěži Tempa, písňový cyklus *Jablko s klínem* na slova Jaroslava Seiferta a vrcholná skladba tohoto období *Vojenská symfonietta*. Věnovala ji presidentu Edvardu Benešovi jako „nejvyššímu velitelovi“ v předuši přicházející krize národní i světové a sama si ji provedla s velkým ohlasem v roce 1937 v Praze a o rok později s úspěchem ještě rozhodnějším na mezinárodním hudebním festivalu v Londýně, jež její skladba zahajovala. Řadu skladeb vzniklých za studia u V. Nováka uzavírá písňový cyklus *Navždy* na slova J. Čarka a J. Seiferta, *Dubnová preludia* pro klavír, věnovaná Rudolfu Firkušnému, a píseň *Sbohem a šáteček* na slova V. Nezvala. Tuto skladbu zvláštní působivosti věnovala skladatelka „Praze, nejkrásnějšímu z měst“. Skládala ji na rozloučení s Prahou, která jí učarovala a snad v jakési předuši dob, v nichž měla uznáti i tragedie jejího života, dala dílu přízvuky zvláště vroucí a vzrušenou citovou zjitřelost. Přízvuk, jež dostala tu na př. slova „mým osudem je zpěv“ a závěrečné „vyplň se osude“ ukazují, že písní se v konečném vyznění dostalo funkce vyšší, přímo symbolické. Není také bez zajímavosti, že mezi malívkami, kterými autorka ráda zdobívala svoje notové zápisu i dopisy se právě na okraji rukopisu této písni objevuje i hrobeček se jménem Vítězslavy Kaprálové. Za studia v Paříži vzniká pak další řada skladeb, naznačujících nové rozvíjí a prohloubení tvůrčích sil, ale také přípravu na dobývání nových oblastí. Rozpracovává tu baladu pro smíšený sbor, sóla a orchestr *Irena*, skladá klavírních *Šest variací na zvony kostela Saint Etienne du Mont* v Paříži, *Dva ženské sbory* na slova Přikrylova, v cyklus písni *Vteřiny* slučuje řadu písni vzniklých k rozmanitým přiležitostem v časovém rozpjětí čtyř let, v rekordním čase složí o thematiku lidové písni opřenou *Suitu rusticu* pro velký orchestr, aby se pak těžce a zvolna probojovávala k definitivnímu tvaru *Partity* pro smyčcový orchestr a klavír. Pak už jen nedohotovené *Concertino* pro housle, klarinet a orchestr, přiležitostný písňový cyklus *Zpíváno do dálky*, *Dva tance* pro klavír, psané pro R. Firkušného pod dojmem jeho úspěšného provedení Dubnových preludií v Paříži, *Dva ritornelly* pro čelo a klavír — a tady nepochopitelný, nesmyslný zásah osudu končí život výjimečné skladatelky a nevšední ženy, která smavou podstatou své bytosti rozdávala jen radost.

Mocný osud chtěl smrt Vítězslavy Kaprálové. Slabí lidé mohou však dát trvalý život její duši láskou k dílu, které z ní vykvetlo.

Přemysl Pražák.

Vítězslav Nezval

Sbohem a šáteček

*Sbohem, a kdybychom se nikdy nesetkali,
bylo to překrásné a bylo toho dost.*

*Sbohem, a kdybychom si spolu schůzku dali,
možná, že nepřijdem, že přijde jiný host.*

*Bylo to překrásné, žel, všecko má svůj konec.
Mlč, umíráčku, mlč, smutek ten já už znám,
polibek, kapesník, siréna, lodní zvonec,
tři, čtyři úsměvy, a potom zůstat sám.*

*Sbohem, a kdybychom si neřekli už více,
atř po nás zůstane maličká památká,
vzdušná jak kapesník, prostší než pohlednice,
a trochu mámivá jak vůně pozlátka.*

*A jestli viděl jsem, co neviděli jiní,
tím lépe, vlaštovko, jež hledáš rodný chlév.
Ukázalas mi jih, kde máš své hnizdo v skříni,
tvým osudem je let, mým osudem je zpěv.*

*Sbohem, a bylo-li to všecko naposledy,
tím hůř, mé naděje, nic už vám nezbude.
Chcem-li se setkat, nehneme se radš tedy.
Sbohem a šáteček. Vyplň se, osude!*

Instrumentace: 2 flétny, 2 klarinety, basklarinet, 2 fagoty, 4 lesní rohy, 2 trubky,
timpan, malý bubínek, činely, klavír a smyčcový soubor.

Prvé provedení v definitivním znění s orchestrem:

31. října 1940 v Brně (Marie Řezníčková a orchestr Zemského divadla
v Brně za řízení Rafaela Kubelíka).

SBOHEM A ŠÁTEČEK

(VÍTĚZSLAV NEZVAL)

Klidně ($\text{♩} = 60$)VÍTĚZSLAVA KAPRÁLOVÁ op. 14
(1987)

Zpěv

Sbo-hem a kdy-by-chom se ni-kdý ne-set-ka-li by - lo to pře-krás-né a

Klavír

by-lo to-ho dost. Sbo-hem a kdy-by-chom si spo-lu schůz-ku da-li mož - ná že

ne-pří-jdem že pří-jde ji - ný host

By - lo to pře - krás - né

cen - do f 3 espressivo

žel všecko má svůj ko - nec Mlč u - mí - ráć - ku

mlč smu - tek ten já už znám po-li-brék ka-pes-ník si - re - na

lodní zvo - nec tři čty - ři ú - smě-vy a po - tom zú - stat sám rit.

a tempo *p* *pp*
Sbo-hem a kdy-by-chom si ne - ře - kli už ví - ce ať po nás zú - sta - ne

mf

ma-lič-ká pa-mát-ka vzdu-šná jak ka-pes-ník prostší než po-hled-ní-ce a tro - chu

mf

má-mi-vá jak vú - né po-zlát - ka A jest - li vi - děl jsem

f

co ne-vi-dě-li ji - ni tím lé - - - pe vla - što - vko

jež hle - dás rod - ný chlév

f

sempre f

rit.

Exaltando

f

U - ká za - las mi jih kde

f a tempo

máš své hníz do v skří ni

Tvým o - su - dem je let

mým o - su - dem je

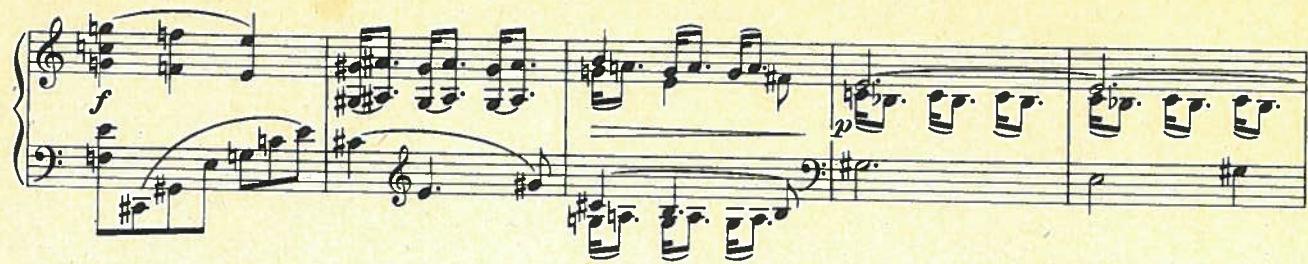
Tempo rubato

zpěv

mf cres - cen - do e - ac - cel - le - ran - do

Tempo I

ff *espressivo*

Sbo-hem a by-lo - li to vše - cko ha-po-sle-dy tím húř mé na - dě - je

Meno mosso

nic už vám ne - zbu - de Chcem-li se set-ka - ti ne-hně-me se radš te - dy

Sbo-hem a šá - te - ček Vy-plň se o - su-de!

Vítězslava Kaprálová: Sbohem a šáteček

*Píseň pro sólový hlas s orchestrem na slova Vítězslava Nezvala :: Klavírní úprava autorky
čina :: V roce 1947 vydala Hudební matice Umělecké besedy :: Vytiskla Prumyslová
tiskárna v Praze VII v úpravě a s obálkou Karla Svolinského :: Cena Kčs 36.-*

